

La Comédiathèque

Există un autor în sală?

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:**

<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>

Există un autor în sală?

Jean-Pierre Martinez

Traducere de autor

Au trecut șapte ani de la închiderea tuturor teatrelor din cauza crizei sanitare. Trei actori ajung pe scenă pentru un casting. Sau poate pentru o lectură publică. Sau chiar pentru premiera spectacolului... Problema e că nu au textul piesei. Autorul nu l-a scris încă. Așa că vor trebui să improvizeze...

Personaje

Kim : actriță (sau actor)
Alex : actor (sau actriță)
Sam : actriță (sau actor)
Jacky : autor (sau autoare)

*Cele patru personaje pot fi indiferent masculine sau feminine. În această versiune,
Alex și Jacky vor fi bărbați, iar Kim și Sam vor fi femei.*

© La Comédiathèque

Scena este goală. În sală, un scaun din primul rând este rezervat, cu o hârtie pe care scrie „critic”. Jacky, presupusul critic, sosește ultimul, mergând cu ajutorul cârjelor, arătând destul de șifonat și părând mai în vârstă decât este în realitate. Poartă eventual o barbă falsă și ochelari. Se așază la locul lui. Kim intră pe scenă din culise. Aruncă o privire în jur, ezitantă.

Kim – Ei bine... Nu prea s-au străduit cu decorul... Încă o producție low-budget. Mă rog, atâta timp cât au cu ce să plătească actorii... Puteau măcar să ne ofere o cafea... *(Zărește publicul.)* Ah, pardon... Nu știam că e cu public... Scuzați-mă, eu... Abia aseară m-au anunțat că trebuie să vin și... *(Puțin stânjenită)* Se pare că am ajuns prima... În afară de dumneavoastră, desigur... *(Un timp)* Așteptați de mult? Nu vă faceți griji, ceilalți ar trebui să ajungă în curând... Sper... *(Continuă să se plimbe pe scenă, încercând să-și găsească o atitudine.)* Puteți continua să stați de vorbă între dumneavoastră până atunci... Spectacolul încă nu a început cu adevărat... Nu mă băgați în seamă... Iar eu... mă voi preface că nu sunteți aici. Adică... de parcă piesa ar fi început deja. Se numește al patrulea perete, știți? Partea unde se află spectatorii. Deci ne purtăm ca și cum... nu ar fi nimeni în sală. Știm foarte bine că sunt oameni care se uită la noi — doar au plătit bilet pentru asta — dar... Mă rog, dumneavoastră bănuiesc că nu ați plătit... *(Alex intră la rândul lui, dar Kim nu-l vede imediat și el o ascultă cum vorbește singură, ușor mirat.)* E o convenție, atât. Actorul știe că sunt oameni așezați acolo, în fața scenei, dar personajul se poartă ca și cum ar fi un perete și evită să se uite la spectatori... Și să le vorbească, bineînțeles. Ca să nu strice... magia teatrului. Iluzia că pe scenă nu sunt doar niște actori care recită un text, ci personaje adevărate, cărora li se întâmplă tot felul de lucruri absolut pasionante. E ca la cinema, dacă preferați. Actorul nu ar trebui să se uite în cameră... La teatru, este foarte important să respectați convențiile. Mai ales nu trebuie să vă jucați cu ele, altfel... *(Puțin pierdută)* Totul se prăbușește...

Alex intră pe scenă.

Alex – Bună...

Kim tresare ușor.

Kim – Scuzați-mă... nu v-am auzit venind.

Alex – Nu, nu, eu... Iertați-mă că v-am întrerupt... Repetați textul, presupun.

Kim – Textul meu?

Alex – Textul piesei.

Kim – Ah, nu, eu...

Alex – Dar aici e, nu?

Kim – Da, da, aici... presupun, dar... deocamdată nu e nimeni. În afară de dumneavoastră și de mine, evident. Și publicul...

Alex observă publicul.

Alex – Bine... Deci e un casting... cu public.

Kim – A, pentru că e un casting?

Alex – Nu asta vi s-a spus?

Kim – Ba da, ba da... Mie mi s-a spus mai degrabă că e vorba despre o lectură, dar... mă rog... E cam același lucru, nu?

Alex – Da, presupun... (*Un timp*) În schimb... nu mi-au dat niciun text. Dumneavoastră?

Kim – Nu, nici mie.

Alex – Aha... Pentru că mai devreme v-am auzit... recitând un monolog.

Kim – Ah, nu, dar eu... Nu recitam.

Alex – Serios?

Kim – Nu, eu... am improvizat.

Alex – Ați improvizat?

Kim – De fapt, nu... Vorbeam, pur și simplu. Așa cum facem în viața de zi cu zi.

Alex – Deci vorbeați singură. Țineți un solilocviu, cum se spune.

Kim – Nici vorbă! Vorbeam... cu publicul.

Alex – Desigur.

Un timp.

Kim – După părerea dumneavoastră, când vorbesc, par că recit un text?

Alex – Nu știu...

Kim – Nici nu vreau să mă gândesc cum sună când chiar recit... Mă rog, vreau să spun... când spun un text, ca pe scenă...

Alex – Da...

Un timp.

Kim – Apropo de text... totuși aș fi preferat să-l pot citi înainte. Nu și dumneavoastră?

Alex – Ba da... și eu.

Kim – Până la urmă... suntem profesioniști, nu?

Alex – Așa e...

Un timp.

Kim – Și... vom fi câți?

Alex – Poftim?

Kim – În piesă! Câte personaje sunt?

Alex – Cel puțin două.

Kim – Da, sigur... dumneavoastră și cu mine...

Un timp.

Alex – Trei, cred eu.

Kim – Așa am înțeles și eu. Trei personaje...

Alex – Deci îl mai așteptăm doar pe... al treilea bărbat.

Kim – Sau a treia femeie.

Alex – Da... Nu, era doar o aluzie la film.

Kim – E pentru un film? Eu credeam că e pentru o piesă de teatru...

Alex – Filmul... *Al treilea om*...

Kim – Ah, da... filmul... Scuzați-mă, încă nu sunt prea trează...

Alex – Și eu aș fi băut o cafea.

Tăcere ușor stânjenită.

Kim – Avem întâlnire cu regizorul, presupun.

Alex – Cred că va veni și autorul.

Kim – Sigur... măcar la prima lectură a piesei lui.

Alex – Probabil și producătorul. Și vor decide împreună. Adică pentru casting...

Un timp.

Kim – Credeți că mai sunt și alți candidați? Dacă e casting...

Alex – Nu știu...

Kim – Eu credeam că azi e mai degrabă o lectură.

Alex – Sau... poate au decis deja că vom fi noi.

Kim – Probabil au fost impresionați de experiența noastră...

Alex – Sau n-au reușit să găsească pe altcineva...

Sam intră.

Sam – Bună ziua! Am venit pentru lectură.

Kim – Vedeți? Deci chiar e o lectură!

Sam – Sper că nu am întârziat prea tare...

Alex – Nu, nu, nu e nicio problemă. De altfel, până acum n-am văzut pe nimeni.

Sam – OK... (*Aruncă o privire în jur și observă spectatorii. E puțin surprinsă, dar rămâne foarte degajată.*) Bună ziua! Ce faceți? (*Revenind la cei doi parteneri*) Deci vom juca împreună...

Alex – Așa se pare.

Sam – Super.

Un timp.

Kim – Bănuiesc că nici dumneavoastră nu vi s-a dat textul.

Sam – Textul? Ăă... nu.

Kim – Poate că și-au spus că așa... vom fi mai spontani.

Sam – Mai spontani?

Kim – Dacă nu știm textul dinainte, adică.

Alex – Da, poate...

Sam – În orice caz, măcar nu trebuie să-l învățăm deocamdată. Și asta e deja ceva...

Alex – Mă rog, dacă ne aleg, tot va trebui să-l învățăm la un moment dat.

Kim – Da...

Alex – Textul... Textul piesei...

Un timp.

Sam – Apropo, cunoașteți aplicația asta nouă pentru a învăța textul?

Alex – O aplicație?

Kim – Despre ce este vorba?

Sam – Puneți în aplicație textul piesei pe care trebuie s-o învățați și o voce sintetică vă dă replica.

Kim – O voce sintetică?

Alex – O voce artificială...

Kim – A, da? Nu, nu știam...

Sam – Vă spun, este foarte utilă...

Alex – Cu condiția să ai un text de pus în aplicație, evident.

Kim – O să vedeți că într-o zi îi vor înlocui și pe actori pe scenă cu roboți cu voce sintetică.

Alex – Actorii de voce au început deja să fie înlocuiți cu Inteligența Artificială...

Sam – Și când vor înlocui și spectatorii cu webcam-uri, se rezolvă și problema carantinei.

Kim – Fără actori, fără spectatori... Doar personaje fără corp, jucând în fața unor camere de supraveghere.

Alex – Ca un desen animat la TV.

Kim – Da... Doar că până și personajele de desene animate au un text. Noi, deocamdată...

Un timp.

Sam – Nu știu ce naiba facem...

Alex – Până la urmă o să apară.

Kim – Sper...

Un timp.

Sam – Oricum, este o plăcere să revenim pe scenă, nu-i așa?

Kim – Da... De când așteptam momentul ăsta... Nu mai credeam că se va întâmpla.

Alex – Toate teatrele închise timp de șapte ani... iar azi cortina se ridică și luminile se aprind din nou.

Kim – Ca și cum ar răsări în sfârșit soarele după o noapte fără capăt. Suntem în zorii unei zile noi. Poate chiar ai unei noi ere...

Cei doi ceilalți sunt puțin surprinși de acest avânt liric.

Sam – Da... Apropo, e cam aer închis aici, nu?

Alex – Ca să nu mai vorbim de praf. Puteau măcar să dea cu mătura și să mai aerisească puțin.

Sam – Nu m-ar mira să găsim cadavre în cabine și un schelet în cabina sufleurului...

Scurt moment de îngrijorare generală.

Kim – Oare mai există sufleori?

Sam – Ce ar mai putea să ne sufle? Oricum, nu avem text.

Un timp.

Alex – Șapte ani...

Kim – Toate astea vor lăsa urme, dar na...

Alex – Mulți nu-și vor mai reveni, e clar.

Kim – Sute de teatre falimentare, mii de actori șomeri, alte zeci de mii de oameni obligați să-și schimbe meseria.

Sam – Ca și cum ar ști să facă altceva. Doar sunt actori...

Alex – Din câte am auzit, teatrul ăsta e chiar singurul care se gândește să-și redeschidă porțile. Toate celelalte au fost transformate în magazine de strictă necesitate: bricolaj, delicatese, magazine pentru animale...

Sam – Dar noi suntem aici! Încă în picioare... Abia aștept să începem, nu?

Alex – Așa e.

Un timp.

Kim – Știți titlul?

Sam – Titlul...?

Kim – Titlul piesei! Nu avem textul, dar... măcar titlul îl știm?

Alex – Nu...

Kim – Ne-ar fi dat măcar o idee despre tema ei...

Alex – Așa e. Nu avem absolut nicio idee ce urmează să jucăm.

Sam – Eu, sincer, nu-mi pasă. Numai să joc...

Alex – A trecut atât de mult timp... Am fi gata să jucăm orice. De la marile clasice până la... cea mai proastă comedie de bulevard posibilă.

Kim – Da... Numai să ni se dea un text... *(Tăcere)* Pentru că, vă spun sincer... încep să nu mai știu ce să zic.

Sam – Nici eu.

Alex – N-o să putem înșira banalități la nesfârșit. *(Mai încet, arătând discret spre public)* O să se plictisească...

Sam – De când a început?

Kim – Cum adică, a început deja?

Sam – Nu, vreau să spun... de cât timp suntem aici?

Alex – Nu știu. Aș zice... de vreo un sfert de oră, nu?

Sam – Și asta e ceva... dar totuși...

Un timp.

Alex – Când ați intrat, ați văzut pe cineva pe aici sau...

Sam – Am văzut doar doamna de la bilete...

Kim – Doamna de la casă...

Sam – La început nici nu voia să mă lase să trec... Am crezut că trebuie să cumpăr bilet ca să pot ajunge până aici.

Kim – La fel și la mine. Se pare că nu avem fețe de actori...

Sam – Fețe de actori cunoscuți, în orice caz...

Alex – O să vedeți că în curând va trebui să plătiți ca să aveți voie să jucați în teatru.

Kim – Sau renunțăm de tot la actori și îi punem pe spectatori să joace ei înșiși piesa.

Sam – Ba chiar s-o scrie pe loc, în locul autorului însuși...

Un timp.

Alex – Deci n-am visat... chiar se vând bilete la intrare.

Tăcere stânjenită.

Sam – Da... E cam ciudat pentru un casting, totuși.

Kim – Sau chiar și pentru o simplă lectură...

Sam – E ciudat, nu-i așa?

Un timp.

Alex – Mă duc să văd...

Sam – Să vezi ce?

Alex – Pe doamna de la casă! O să o întreb ce se întâmplă. N-o să stăm aici toată ziua să așteptăm ca niște fraieri. Am și eu alte lucruri de făcut, nu-i așa? Și dumneavoastră, bănuiesc.

Kim – Ba da, ba da... Bineînțeles... Avem și noi altceva de făcut...

Sam – Bine. Să vin și eu?

Kim – Nu o să mă lăsați singură aici, nu-i așa? (*Arătând spre public*) Cu ei...

Sam – Adevărat... mai ales dacă au și plătit.

Alex – Mă duc...

Alex iese. Ceilalți doi își aruncă o privire îngrijorată. Sam se adresează publicului.

Kim – Scuzați-ne... N-ar trebui să mai dureze mult până...

Sam – De îndată ce primim textul piesei.

Kim – Ne pare rău că vă irosim timpul cu spectacolul ăsta... total inutil.

Sam – Ca să nu spunem neesențial...

Kim – Suntem ca dumneavoastră — n-avem de ales... Așteptăm...

Un timp.

Sam – Aveți altceva mai bun de făcut?

Kim – Poftim?

Sam – A spus „n-am doar asta de făcut”, iar dumneavoastră ați răspuns „nici eu”. Chiar aveți ceva mai bun de făcut decât să fiți aici?

Kim – Ah...? Ăă... Nu... Nu am altceva de făcut. (*Un timp*) Dumneavoastră?

Sam – Nu...

Kim – Nici el nu are, presupun eu. A zis-o așa, la întâmplare...

Un timp.

Sam – Nu ne cunoaștem, cred... nu-i așa?

Kim – Nu... De ce? Ar trebui să ne cunoaștem?

Sam – Nu știu... Avem aceeași profesie. Am putea să ne cunoaștem. Să ne fi întâlnit undeva, măcar o dată. Sau chiar... să fi jucat împreună, într-o altă piesă.

Kim – Nu, nu cred.

Sam – Ne-am fi amintit.

Kim – În același timp... șapte ani cu măști pe față. Nu mai recunoaște nimeni pe nimeni.

Sam – Am uitat cum arăta chipul celuilalt...

Kim – Eu însămi, dimineța, abia dacă mă recunosc în oglindă.

Tăcere.

Sam – De atâta timp nu ne mai putem practica meseria.

Kim – Așa e. Vă mărturisesc că...

Sam – Da?

Kim – Uneori mă întreb dacă aș mai ști.

Sam – Să joci teatru e ca dragostea — nu se uită.

Kim – Să faceți dragoste?

Sam – Sau mersul pe bicicletă, dacă preferați...

Kim – Nu știu...

Sam – Ce anume?

Kim – Nu știu dacă se uită... Nu am mers niciodată pe bicicletă.

Sam (*mirată*) – Nu știți să mergeți pe bicicletă?

Kim – Nu... și dumneavoastră?

Un timp.

Sam – Nici eu.

Kim – În fine, nu cred că ni se va cere să știm să mergem pe bicicletă ca să jucăm în piesa asta...

Sam – Nu, probabil că nu...

Kim – Ar fi precizat asta, nu-i așa? Sunt foarte rare piesele în care se merge pe bicicletă pe scenă.

Sam – Și dragostea, și mai rar.

Kim – Cel puțin eu n-am văzut niciuna...

Un timp.

Sam – *Dar știți să înotați, nu?*

Kim – Credeți că trebuie să știm să înotăm pentru rol?

Sam – Nu, nu, am zis așa, la întâmplare.

Kim – De ce ar trebui să știm să înotăm?

Sam – Nu știu... Ca să nu ne înecăm...

Kim – Știți să înotați?

Sam preferă să nu răspundă.

Sam – Și autorul — știți cine este el?

Kim – Care autor?

Sam – Autorul piesei! Piesa pe care ar trebui s-o jucăm acum...

Îi aruncă o privire îngrijorată. Alex revine.

Kim – Ei?

Alex – Ei bine... suntem în mare încurcătură.

Sam – Ce se întâmplă?

Alex – Mai bine stați jos.

Sam – Am vrea, dar nu avem unde.

Kim – Ați văzut-o pe doamna de la casă?

Sam – Ce v-a spus?

Alex – Nimic...

Kim – Nimic?

Alex – Casiera a plecat... cu banii.

Sam – A plecat? Fără să ne spună nimic?

Alex ridică o foaie.

Alex – Ne-a lăsat asta.

Sam – Textul piesei?

Kim – O singură pagină?

Alex – Nu e textul piesei. E un mesaj. Un mesaj pentru noi. Tocmai l-am citit...

Sam – Vă ascultăm...

Alex – Este un spectacol a cărui premieră trebuia să aibă loc acum șapte ani.

Kim – Chiar înainte să se închidă toate teatrele și toți actorii să ajungă șomeri...

Sam – Și toți oamenii de cultură au fost obligați să se reprofilizeze în agricultură...

Kim – Și?

Alex – De atunci, producătorul piesei a dat faliment, ca mulți alții.

Sam – Ah, la naiba...

Kim – Dar ne vor da textul piesei? Măcar pentru lectură...

Alex – Aici lucrurile devin puțin complicate.

Sam – Complicate? Pentru cine?

Alex – Acum șapte ani, cum închiderea tuturor teatrelor fusese deja programată, autorul nu s-a grăbit s-o scrie...

Kim – Bun, dar acum a terminat-o...

Sam – În șapte ani, chiar și fără să se grăbească, tot a avut suficient timp, nu-i așa?

Alex – Știți cum sunt autorii, nu? În general, nu sunt chiar niște obsedați ai muncii. Iar când nu mai au nicio presiune...

Kim – Totuși... ce lipsă de profesionalism.

Alex – Nici pentru el nu a fost ușor în tot timpul ăsta... Fără reprezentații, fără drepturi de autor...

Sam – Și atunci?

Alex – A făcut până la urmă o depresie.

Kim – Deci nu va veni?

Alex – La ora asta ar fi încă într-un centru de convalescență, nu se știe exact unde.

Sam – O casă de convalescență... De la scrisul piesei sigur nu s-a epuizat...

Kim – Dar e absurd! De ce să chemi actori la un casting?

Sam – Și mai ales, de ce să ne aleagă tocmai pe noi?

Alex – După atâta timp... cei trei actori prevăzuți inițial nu mai erau disponibili.

Kim – Vreți să spuneți că aveau alte angajamente...?

Alex – Alte angajamente... dacă vreți să le numiți așa. Unul s-a înrolat în armată, al doilea e în închisoare, iar al treilea s-ar fi sinucis.

Kim – În regulă, deci schimbare de distribuție în ultimul moment. Până aici nimic ieșit din comun...

Kim – Întrebarea este... de ce ne-au chemat dacă nu au nimic să ne dea de jucat?

Sam – Sau măcar de citit?

Alex (*foarte serios*) – Aici o să râdeți...

Kim – Mă tem de ce e mai rău.

Alex – Nu suntem aici ca să citim o piesă...

Sam – Atunci pentru ce suntem aici?

Alex – Suntem aici pentru premieră!

Stupoarea celorlalți doi.

Kim – *Premiera?*

Sam – E o glumă?

Kim – Dar este absurd! De ce au menținut data premierei dacă piesa nici măcar nu este scrisă?

Alex – Până în ultimul moment, producătorul a sperat că autorul îi va da textul la timp. Așa că au vândut deja biletele...

Kim – E o nebunie!

Sam – La propriu, dacă autorul este internat la psihiatrie.

Alex – Când și-au dat seama că autorul nu va scrie niciodată piesa, era prea târziu.

Sam – Puteau să anuleze! Și să ramburseze banii!

Alex – Se pare că producătorul a preferat să păstreze banii...

Kim – Totuși, o să vină?

Alex – Puțin probabil. S-a refugiat în Elveția, ca să scape de creditori...

Tăcere.

Sam – Și acum ce facem?

Alex – Ei bine... va trebui să tragem de timp.

Kim – Să tragem de timp? Ne cheamă pentru lectura unei piese care nu e scrisă, ne spun că e premiera și ar trebui să tragem de timp?

Sam – Plecăm, gata!

Alex – Nici asta... mă tem că nu e chiar atât de simplu.

Kim – Și de ce?

Alex – Casiera a fugit încuiind ușa după ea. Suntem cu toții închiși în teatru până la sfârșitul spectacolului.

Kim – Cum adică reprezentația? Ce reprezentație?

Alex – Toți oamenii ăștia au plătit bilet. Iar casiera a fugit cu banii. Dacă nu le jucăm ceva, o să ne linșeze...

Aruncă o privire îngrijorată spre spectatori.

Kim – Am impresia că deja se uită cam ciudat la noi...

Îngrijorare generală.

Sam – Să le jucăm ceva? Ce anume? Dacă nu avem textul piesei!

Alex – Atunci nu ne rămâne decât s-o inventăm...

Un timp.

Sam – A fi autor e și asta o meserie... Ce am putea să inventăm?

Alex – Nu știu.

Kim – Să improvizăm, atunci?

Sam – Și improvizația este o meserie! Ați mai făcut așa ceva?

Alex – Nu...

Kim – În același timp, în viață asta facem, nu-i așa? Improvizăm.

Alex – Da, dar nu e neapărat pasionant. Oamenii nu cumpără bilete la teatru ca să asculte trei necunoscuți vorbind despre vrute și nevrute.

Sam – Trebuie să găsim ceva de jucat, și repede... *(către Kim)* Aveți o idee?

Tăcere. Kim pare absentă. Ceilalți doi schimbă o privire stânjenită, apoi se întorc din nou spre ea, așteptând să răspundă. În lipsă de altă soluție, Sam se resemnează să repete întrebarea.

Sam – Aveți o idee?

Tăcere.

Kim – Îmi pare rău... am un gol...

Sam – Un gol?

Kim – Un gol de memorie! Li se întâmplă și celor mai buni, nu?

Alex – Cum ați putea avea un gol de memorie... dacă nu avem text?

Kim – A, da, aveți dreptate...

Alex – Păi... da.

Kim – Pot să spun orice, atunci?

Sam – Cam asta faceți deja de la început, nu-i așa?

Kim – Chiar pot să spun tot ce-mi trece prin minte?

Cei doi par puțin îngrijorați. Alex se întoarce spre public.

Alex – Priviți-i... Sunt sigur că se întreabă dacă totul este deja scris...

Kim – Dacă eu chiar am un gol de memorie...

Alex – Dacă improvizăm...

Sam – Sau dacă suntem chiar într-o mare încurcătură...

Un timp.

Alex – Bun... și dacă am începe prin a ne prezenta?

Kim – Pentru ce?

Alex – Ca să vedem dacă în viețile noastre există ceva ce am putea folosi drept punct de plecare pentru o piesă.

Sam – Înțeleg... Ceva... care să creeze un început de situație.

Alex – De comedie sau de tragedie, nu contează.

Sam – De acord...

Kim – Cine începe?

Se privesc unii pe alții cu un aer suspicios.

Alex – Seamănă puțin cu o reuniune a Alcoolicilor Anonimi, știu...

Sam – Să spunem mai degrabă a actorilor anonimi... La câtă notorietate avem în meseria asta...

Alex se întoarce spre Kim.

Alex – Doriți să începeți?

Kim – Bine... Mă numesc Kim.

Alex – Alex.

Sam – Sam.

Tăcere.

Alex – Și în afară de asta?

Kim – Nu știu... Ce vreți să aflați?

Alex – Dacă nu doriți să vorbiți despre dumneavoastră, vorbiți-ne despre meseria dumneavoastră.

Kim – Meseria mea?

Alex – Meseria dumneavoastră... de actriță...

O nouă tăcere.

Sam – Apropo de meserie, chiar...

Kim – Ce anume?

Sam – Am o mică mărturisire de făcut.

Alex – Vă ascultăm...

Sam – De fapt... nu sunt chiar actriță.

Kim – A, nu...?

Sam – Să zicem că... am cam exagerat în CV. Și cum, în zilele noastre, nimeni nu mai vrea să fie actor... Se pare că nu au fost prea exigenți cu candidații.

Alex – Înțeleg...

Sam – Și dumneavoastră?

Alex – La fel.

Sam se întoarce spre Kim.

Kim – În ceea ce mă privește, recunosc că... am făcut mai mult decât să exagerez.

Alex – Adică?

Kim – Nu am făcut teatru niciodată în viața mea. Și dumneavoastră?

Sam – E prima dată când urc pe scenă.

Alex – Și pentru mine este la fel.

Un timp.

Alex – Deci, dacă tragem linie, nimeni de aici nu este actor și nu avem niciun text de jucat...

Sam – Curând o să descoperim că nici oamenii din sală nu sunt spectatori...

Kim – Dacă nu sunt spectatori... cine ar putea fi?

Alex – Nu știu... De șapte ani nu mai merge nimeni la teatru...

Sam – Nici înainte nu se înghesuiau prea tare...

Alex – Poate că este unul sau doi spectatori adevărați, care se vor recunoaște, iar ceilalți sunt figuranți...

Sam – Sau chiar păpuși gonflabile, ca pe platourile TV.

Tăcere.

Sam – Parcă o luăm puțin prea departe, nu?

Kim – Da, începe să devină cam înfricoșător.

Alex – Bine, atunci să pornim de la viețile noastre. Dacă nu sunteți mai actori decât mine, atunci aveți o meserie adevărată. Cu ce vă ocupați?

Tăcere stânjenită.

Sam – Nici înainte nu făceam mare lucru... iar odată cu criza sanitară, și mai puțin.

Kim – Mereu mi-a fost greu să-mi găsesc de lucru — mai ales în teatru... Dumneavoastră?

Alex – Nici eu nu făceam nimic prea interesant...

Kim – Sunteți căsătoriți?

Sam – Nu.

Kim – Aveți copii?

Alex – Nici eu.

Kim – Aveți familie? Prieteni?

Tăcere.

Sam – Ce fel de piesă am putea inventa despre trei oameni care nu fac nimic cu viața lor, nu au viață socială și nicio viață sexuală?

Alex – Dacă am lua ceva de băut, poate ne-ar veni inspirația?

Kim – Da, se spune că majoritatea scriitorilor sunt alcoolici.

Sam – Din păcate, nu toți alcoolicii sunt scriitori.

Alex – Cred că am văzut niște sticle în culise.

Se duce și aduce o sticlă de vin, o sticlă de whisky și pahare.

Sam – Pentru mine, mai bine vin. Mulțumesc.

Kim – Whisky. Chiar am nevoie de unul.

Alex le toarnă și își toarnă și el vin roșu. Beau.

Sam – Vinul ăsta are un gust ciudat.

Alex – E sirop de căpșuni. Și whisky-ul?

Kim – E suc de mere.

Sam – Suntem la teatru... Totul este fals...

Alex – Da... Începând cu noi.

Kim – Falși?

Sam – Nu suntem cu adevărat actori...

Alex – Nu ne cunoaște nimeni.

Kim – Nu cunoaștem pe nimeni aici.

Sam – Atunci cine suntem?

Alex – Trei personaje în căutarea unui autor...?

Kim – În piesa lui Pirandello sunt șase personaje.

Sam – Se vede că a noastră este o producție cu buget mic.

Alex – Mai degrabă o producție falimentară.

Kim – Asta nu ne spune ce am putea juca...

Sam mai ia o înghițitură și strâmbă din gură.

Sam – Nu cunosc niciun scriitor care să fi găsit inspirația în sirop de căpșuni...

Un timp.

Kim – Dacă stăm să ne gândim, situația noastră e destul de comică...

Alex – Ce situație?

Kim – Niște așa-ziși actori...

Sam – Care trebuie să improvizeze o piesă chiar în ziua premierei, pentru că nu au text.

Kim – Nu e chiar banal, nu-i așa?

Alex – Da...

Sam – Atunci înseamnă că deja jucăm piesa asta fără să ne dăm seama?

Kim – De ce nu?

Alex – Rămâne de văzut ce se întâmplă mai departe.

Kim – Da, asta e problema...

Un timp.

Sam – Și dacă i-am întreba pe ei?

Alex – Pe cine?

Sam – Pe spectatori!

Kim – Poate este cineva în sală care a văzut deja piesa și ne-ar putea spune cum se termină...

Alex – Cum ar fi putut s-o vadă deja, dacă e premiera?

Kim – A, da, corect...

Alex – Și mai ales dacă piesa nici măcar nu e scrisă.

Un timp.

Kim – Dar nu a fost deja premiera... ieri?

Alex – Poate... dar nu erau aceiași spectatori...

Sam – Așa e... nimeni nu ar fi suficient de nebun încât să vadă spectacolul ăsta de două ori.

Kim – Doar ca să verifice că, în improvizația asta totală, spunem de fiecare dată exact aceleași lucruri.

Tăcere.

Sam – Bun, dar eu nu știu... Dacă spectacolul ăsta este un adevărat naufragiu, poate ei ar avea o idee mai bună.

Kim – O idee despre ce?

Sam – O idee de piesă!

Un timp.

Kim – Să-i întrebăm pe spectatori dacă nu au o idee mai bună decât spectacolul ăsta penibil pe care îl jucăm acum? Chiar credeți că putem face asta?

Alex – Nici măcar nu avem voie să le vorbim în timpul spectacolului.

Kim – Ba chiar ar trebui să ne purtăm ca și cum n-ar fi aici. Asta se numește al patrulea perete...

Sam – O să ne mai bateți mult la cap cu peretele dumneavoastră cel de-al patrulea? Nu ne pasă deloc de asta, nu-i așa?

Kim – Ba da, dar... dacă nici regulile teatrului nu le mai respectăm...

Sam – Spectacolul live a murit acum șapte ani! Iar noi... suntem niște morți vii, asta suntem! Încă nu ați înțeles?

Kim – Bine, nu e nevoie să vă enervați chiar așa... Putem totuși să rămânem politicoși...

Sam – Scuzați-mă, cred că suntem cu toții cam tensionați...

Alex – E adevărat că ne confruntăm cu o situație cu totul fără precedent.

Sam – La o situație fără precedent — soluții fără precedent...

Alex – Până la urmă, nu se știe niciodată... poate există un autor în sală...

Kim – Putem întreba...

Sam – Este vreun autor în sală?

Scrutează sala cu privirea. Dacă vreun spectator reacționează — autor sau nu — actorii vor face că îl examinează cu un aer neîncrezător, iar replica următoare va rămâne neschimbată.

Sam – Cel puțin... ar trebui să găsim pe cineva care pare să aibă puțină imaginație...

Kim – Nu prea avem noroc...

Alex (*arătând spre un spectator*) – De ce nu el...? Domnule? Ah, scuzați-mă că v-am trezit...

Kim (*arătând spre alt spectator*) – Sau ea...?

Alex – Cel puțin nu doarme, dar nici prea treaz nu pare.

Sam se adresează unui al treilea spectator, care face parte din distribuție: presupusul critic.

Sam – Domnule?

Jacky – Eu?

Sam – Da, dumneavoastră. Aveți vreo idee...?

Jacky – O idee? Nu...

Sam – Veniți, vă rog, aici.

Jacky – A, nu, dar... vă asigur că nu am deloc imaginație.

Alex – Nu ne lăsați baltă!

Kim – Veniți cu noi, nu fiți timid.

Sam – Nu vă faceți griji, nici noi nu suntem actori.

Jacky – Bine...

Jacky se ridică sprijinindu-se pe cârje. Evident, îi este greu să urce pe scenă. Sam îl ajută puțin, iar Jacky reușește cu dificultate să urce pe scenă.

Alex – Vă mulțumim că ați acceptat cu atâta entuziasm să participați la scrierea pe loc a acestei piese pe care o jucăm chiar acum în fața dumneavoastră. Ne salvați...

Privirile celor trei actori se îndreaptă spre Jacky, cu un amestec de speranță și scepticism. Așteaptă o clipă să spună ceva, în zadar. Pare într-o stare destul de proastă.

Sam – Da... cred că am tras lozul cel mare...

Kim – Ar fi mai bine să-l așezăm, nu-i așa? Abia se ține pe picioare...

Sam – Dar tot nu avem scaune.

Kim – Doriți să vă așezați, domnule?

Jacky se uită în jur cu un aer neliniștit.

Jacky – Poftim?

Kim – Pe deasupra e și surd bocnă... Doriți să vă așezați?

Sam – Dumneavoastră sunteți surdă! Vă spun că nu avem scaune!

Jacky – Să mă așez? Ah... nu, mulțumesc. Oricum, nu o să rămân.

Alex – Vă implor, nu ne lăsați baltă. Cred că ați înțeles gravitatea situației.

Jacky – Da...

Kim – Și ne-ați putea ajuta, nu-i așa?

Jacky – Aș vrea, dar... cum?

Sam – Pentru început... ce fel de piese vă place să vedeți la teatru?

Jacky – Mai degrabă o piesă amuzantă.

Alex – În regulă... Deci o comedie. Și ce vă face să râdeți, în general?

Jacky – Nu știu... Dacă aș ști dinainte ce o să mă facă să râd, nu m-ar mai face să râd, nu-i așa?

Sam – Drace... se pare că am dat peste un intelectual...

Alex – Dacă ar trebui să scrieți o comedie, despre ce ați vorbi?

Jacky – Despre ce?

Kim – Despre cine, atunci? De exemplu, despre soacra dumneavoastră?

Jacky – Soacra mea? De ce vreți să vorbesc despre soacra mea?

Kim – Soacra este un personaj recurent în comedia populară. Se pare că o soacră face mereu lumea să râdă. La teatru, cel puțin...

Jacky – Pe a mea a călcat-o o ambulanță... Credeți că asta ar putea face pe cineva să râdă, în afară de mine?

Sam – Depinde cum e povestit...

Alex – Se pare că nu doar picioarele îl lasă baltă... Nu-i merg toate țiglele.

Jacky – Ascultați, eu, când merg la teatru, merg ca să mă distrez... Iar aici îmi cereți să scriu piesa în locul dumneavoastră.

Sam – De ce nu?

Jacky – Nu este, totuși, treaba spectatorilor să scrie piesa pe care au venit s-o vadă! De ce nu și s-o joace, atunci?

Kim – Recunoașteți că până acum nu s-a mai făcut așa ceva!

Jacky – Dacă e teatru de avangardă, atunci...

Alex – Aveți dreptate... După șapte ani de închidere... ar fi mai degrabă teatru de ariergardă, nu?

Jacky – Pot să mă întorc la locul meu, acum?

Un timp.

Sam – Și acum toată lumea se întreabă dacă năărăul ăsta este un spectator adevărat... sau face parte din actori

Alex – Dacă improvizează sau dacă își spune textul.

Kim – Dar până la urmă, în viață, știm vreodată sigur dacă improvizăm... sau dacă tot ce spunem nu este deja scris dinainte...

Jacky – Oho... să nu devină prea filozofic, totuși. (*arătând spre spectatori*) Uitați-vă... începeți să-i pierdeți...

Alex – Bun, să revenim la ceva mai ușor, atunci. Apropo, spuneți-mi, dragul meu, ce ați pățit la picior? O cădere urâtă?

Kim – Chiar credeți că o să-i facem să râdă cu o cădere urâtă?

Sam – Una urâtă, poate nu. Dar o cădere bună într-o poveste face mereu să se râdă, nu-i așa?

Jacky – Am încercat să mă sinucid sărind pe fereastra spitalului.

Alex – Aha... aici nu sunt sigur că... Este mereu greu să scoți râsete dintr-un subiect ca sinuciderea.

Jacky – Cum eram doar la etajul întâi și am căzut pe acoperișul ambulanței, mi-am scrântit doar glezna.

Sam – Asta este totuși destul de amuzant, nu-i așa?

Jacky – Așa vi se pare?

Alex – Și pentru ce erăți la spital, mai exact?

Jacky – Nu eram internat! Venisem să-mi văd soacra.

Kim – Credeam că a murit...

Jacky – Am spus că a fost lovită de o ambulanță, nu că a murit! Se pare că nu sunteți prea ageri la minte. Nu e de mirare că nu sunteți în stare să găsiți o idee pentru piesa dumneavoastră...

Sam – Începe să-mi calce pe nervi, nu-i așa?

Alex – Și... de ce ați vrut să vă puneți capăt zilelor? Dacă nu e prea indiscret...

Jacky – E o poveste lungă.

Kim – Perfect, o poveste chiar asta căutăm!

Jacky – Ei bine, imaginați-vă că soacra mea tocmai îmi spusese...

Se aude un fâșâit de interferență, urmat de o voce înregistrată. Este vocea lui Jacky, dar greu de recunoscut.

Voce off – Bună seara tuturor. Sunt Jacky Ramirez, autorul acestei piese pe care nu am avut curajul s-o scriu. Dacă auziți acest mesaj, înseamnă că ați ajuns la mai mult de jumătatea reprezentației, fără să fiți linșați... Bravo! Din păcate nu pot fi cu dumneavoastră în această seară, dar țineți-vă tare, sunt cu sufletul alături de dumneavoastră... Între timp, doamnelor și domnilor... cinci minute de pauză. *(mai încet)* Tot e ceva câștigat...

Nou fâșâit și sfârșitul mesajului.

Kim – O pauză? Asta nu era prevăzută...

Alex – Dacă îi lăsăm să iasă din sală, nu se mai întoarce nimeni. E clar.

Kim – Atunci ce facem?

Sam – Improvizăm...

Sam scoate din buzunar un pistol de jucărie, suficient de prost imitat ca să fie evident că nu e adevărat. Poate fi și un pistol cu ventuze.

Kim – Dar, totuși...

Sam – Doamnelor și domnilor, vă rugăm să rămâneți pe loc. Nu mișcă nimeni!

Moment de ezitare.

Alex – Nu mai e o reprezentație, e o luare de ostatici...

Jacky – Se vede cam clar că e fals, nu-i așa?

Sam coboară arma.

Sam – Suntem la teatru! Totul e fals...

Alex – În afară de bilete...

Jacky – Scuzați-mă, dar... mai durează mult toată comedia asta?

Cei trei își verifică ceasurile.

Kim – Nu vă faceți griji, ce-a fost mai greu a trecut.

Jacky – Eu trebuie să ajung acasă înainte de ora stingerii.

Alex – Credeam că s-a terminat cu ora stingerii...

Jacky – Da... dar soacra mea a decis s-o prelungească până la noi dispoziții. La nivel personal... Ei bine?

Kim – Aș zice... încă o jumătate mică de oră, nu? Ca publicul să aibă totuși impresia că a primit ceva pentru banii plătiți.

Sam – Cred că o să fie cea mai lungă jumătate de oră din viața mea...

Alex – Unde rămăsesem...? A, da, ne vorbești despre tentativa dumneavoastră de sinucidere. Eșuată, deci.

Jacky – Da... Am ratat tot în viață. Până și sinuciderea... Asta îmi spune mereu soacra mea.

Sam – Totuși, cred că s-ar putea face ceva cu soacra asta, nu-i așa?

Jacky – A fost a doua încercare...

Kim – Cunoașteți proverbul?

Jacky – Ce proverb?

Kim – Niciodată două fără trei! Sunt sigură că data viitoare va reuși... (*Ceialți îi aruncă o privire dezaprobatore.*) Adică... vreau să spun... există mereu o lumină la capătul tunelului, nu?

Jacky – Da... când ești mort, se pare.

Sam – Și prima dată ați sărit tot de la parter sau...?

Jacky – Prima dată am ales gazul... dar mi-l tăiaseră cu o zi înainte.

Kim – Chiar e inuman. Să-ți taie gazul așa, fără preaviz, unor oameni nevoiași care n-au alte mijloace să-și pună capăt zilelor...

Alex – Și cu ce vă ocupați, de fapt? Pentru că e ciudat... chipul dumneavoastră îmi pare foarte cunoscut... iar vocea dumneavoastră îmi spune ceva.

Sam – Da, și mie... Am impresia că am mai auzit vocea asta pe undeva...

Kim – Poate într-un teatru?

Jacky – E posibil. Sunt... adică eram...

Sam – Da?

Jacky – Critic de teatru.

Kim – Critic?

Jacky – De șapte ani n-am mai avut ocazia să practic, dar...

Alex – Și ați venit să scrieți cronica spectacolului?

Jacky – Pentru asta ar trebui ca piesa să fie deja scrisă, nu?

Sam – Da, evident...

Alex – Deci, de fapt, singurul profesionist de aici sunteți dumneavoastră?

Jacky – Știți cum e... când ești critic, înseamnă că nu te pricepi la nimic altceva.

Sam – Totuși... după atâtea piese proaste pe care le-ați criticat, probabil știți cum se scrie una bună, nu-i așa?

Kim – E adevărat că dacă lăsăm criticul să scrie direct piesa, e mult mai sigur.

Jacky – Bun, cred că o să vă las acum. Să-mi dați de veste când aveți un spectacol adevărat să-mi propuneți.

Încearcă să plece, sprijinindu-se cu greu în cârje. Alex i se pune în față.

Alex – Nici vorbă!

Jacky – Poftim?

Alex – Percheziționați-l!

Kim – Ce v-a apucat?

Alex – Sunt sigur că minte. Vreau să-i văd actele de identitate.

Jacky – Dar totuși...

Alex ia pistolul din mâinile lui Sam și îl îndreaptă spre Jacky.

Alex – Îmi dați actele. Da sau nu?

Jacky – Bine, iată-le.

Își întinde buletinul. Alex îl ia și îl examinează.

Alex – Jacky Ramirez... Eram sigur...

Kim – Jacky Ramirez?

Alex – Este autorul acestei piese care încă nu este scrisă.

Sam – Normal... Era vocea lui în mesajul înregistrat!

Kim – Și are tupeul să vină să asiste la propriul nostru naufragiu!

Sam – Criminalul se întoarce mereu la locul faptei.

Alex – Iar autorul asistă mereu la premierele pieselor lui.

Kim – Chiar și când nu a avut curajul să le scrie.

Jacky își lasă cârjele, își scoate eventuala barbă falsă și ochelarii și începe să meargă normal, brusc în formă deplină. Pare cu totul alt personaj, mai tânăr.

Jacky – Bine, recunosc, e vina mea... mă rog, aproape.

Sam – Aproape? Dați-ne un singur motiv să nu vă spânzurăm imediat de cortină.

Jacky – Toate teatrele sunt închise de șapte ani! Credeam că piesa nu se va juca niciodată! Atunci de ce aș mai fi scris-o?

Alex – Oricum, rămâneți cu noi. Dacă trebuie să fim linșați de public, veți fi spânzurat odată cu noi.

Sam – Dar poate aveți o idee să ne scoateți din situația asta? Doar sunteți autorul... Este meseria dumneavoastră să aveți idei, nu-i așa?

Jacky – Dacă vă imaginați că ideile vin așa, din senin...

Alex – Deci nu aveți niciuna?

Jacky – Nici măcar una.

Kim – Ce pacoste...

Alex – Atunci ce propuneți?

Jacky – Nu știu... o creație colectivă?

Sam – Ce mai înseamnă și asta?

Jacky – Era foarte la modă și acum șapte ani. Fără autor. Nici măcar regizor. Dar toată lumea contribuie la scrierea piesei: actorii, tehnicienii, regizorul de scenă, sufleurul... Chiar și casiera și plasatoarele.

Sam – Și care este interesul?

Jacky – În principal? Se economisesc drepturile de autor.

Kim – Și funcționează?

Jacky – Nu prea des, dar... se mai întâmplă.

Alex – Nu prea este nimic de câștigat.

Jacky – Aveți încredere în mine sau nu?

Sam – Nu. Dar chiar avem de ales...?

Jacky – Mă duc să caut hârtie și un creion ca să notez ideile fiecăruia și ne apucăm imediat. Bine? Profit și pun asta deoparte... un accident se poate întâmpla atât de repede...

Ia pistolul din mâinile lui Alex și iese. Ceilalți trei se privesc, neliniștiți. Tăcere.

Kim – Credeți că o să se întoarcă?

Alex – N-ar fi trebuit niciodată să-l lăsăm să plece...

Sam – Mă duc să văd dacă nu profită să șteargă putina pe furiș...

Kim – E înarmat... nu știu dacă e prea prudent...

Sam – Credeți că ar putea să ne omoare?

Kim – N-ar fi pentru prima dată când un autor își elimină personajele fiindcă își dă seama că nu poate face nimic cu ele...

Alex e pe punctul să iasă când se aud, ca la începutul unui spectacol, lovituri rapide de baston în scenă, urmate de ultimele trei, mai lente. Se aud prima și a doua lovitură. A treia e o împușcătură. Stupoare generală.

Kim – A sunat ca un foc de armă, nu-i așa?

Sam – Mă duc.

Alex – Vin cu dumneavoastră.

Ies.

Kim – Dumnezeule... Poate ar fi mai bine să plec și eu cât timp nu sunt aici... Și vă sfătuiesc să faceți la fel.

Începe să se îndepărteze, dar drumul îi este blocat de ceilalți doi care se întorc purtând presupusul cadavru al lui Jacky.

Kim – Ce mai înseamnă și asta?

Alex – Autorul.

Kim – Nu arată prea bine...

Sam – E mort.

Kim – Ce s-a întâmplat?

Alex arată pistolul pe care Jacky îl ține încă în mână.

Alex – Se pare că s-a împușcat în cap...

Sam – Ați avut dreptate... a treia a fost cu succes...

Kim – Stați puțin... asta e în piesă sau...?

Alex – Vă mărturisesc că nici eu nu mai știu prea bine...

Kim – Și sunteți siguri că e mort?

Sam – S-a împușcat, vă spun!

Kim – Nu știu cine urmează acum... Spectacolul ăsta începe să semene tot mai mult cu o sinucidere colectivă...

Kim examinează arma.

Kim – E un pistol de teatru. E din plastic.

Alex examinează rana, pune degetul pe tâmpla acoperită de o pastă roșie lipicioasă și își duce degetul la gură.

Alex – E dulceață de zmeură.

Kim repetă gestul.

Kim – Mai degrabă de cireșe.

Alex – Deci nu e mort cu adevărat.

Sam – La teatru, cât timp joci rolul mortului, ești mort.

Alex – Atunci cine scrie piesa?

Tăcere.

Kim – Nu există niciun mijloc să-l readucem la viață?

Sam – Cu puțin whisky, poate...

Kim – E suc de mere.

Alex – Dar, cum nu este cu adevărat mort...

Alex îi dă să bea direct din sticlă. Jacky își revine.

Jacky – Ce se întâmplă? Unde sunt?

Sam – Pe scenă. Jucați într-o piesă pe care încă nu ați scris-o.

Kim – Publicul este aici și așteaptă să spunem, în sfârșit, ceva interesant.

Jacky pare îngrozit.

Jacky – Este un coșmar...

Alex – Așa se pare.

Jacky se ridică și se adresează publicului.

Jacky – Vă rog să mă iertați, e într-adevăr o piesă foarte proastă, știu. Probabil cea mai proastă din cariera mea.

Kim – Dacă mai putem numi asta o piesă...

Jacky – Încercați să mă înțelegeți și pe mine. Șapte ani... Credeam că spectacolul viu a murit definitiv.

Kim – Ba nu, renaște din propria cenușă, încă o dată...

Jacky – Spectacolul, poate. Dar eu... Mă tem că nu mai am nimic de spus...

Sam – Stările dumneavoastră sufletești nu ne ajută la nimic! Noi încercăm să ne salvăm pielea. Și fără o poveste bună, nu existăm!

Jacky – Îmi pare rău... Acum, pe moment, nu-mi vine nimic.

Alex – Dacă nu mai aveți inspirație... explicați-ne cum se scrie o piesă și ne descurcăm noi!

Jacky – Nu este nici o rețetă de bucătărie! Gen... cum să-ți iasă maioneza.

Sam – Totuși, există câteva secrete de meserie pe care ni le-ați putea spune.

Jacky – Se spune că pentru a scrie o piesă bună e suficient să-ți lași personajele să vorbească...

Sam – Dar...?

Jacky – Totuși, personajele trebuie să fie interesante! Iar dumneavoastră sunteți complet lipsiți de consistență...

Sam – Acum o să fie vina noastră? Își ia una dacă mai continuă așa.

Kim – Deci asta e... Suntem personaje fără autor...

Alex – Creaturi fără creator.

Sam – Măcar suntem liberi.

Alex – Da... dar va trebui să găsim singuri un motiv să existăm, dacă vrem să rămânem în viață.

Kim – Cam ca omenirea, până la urmă, orfană de creatorul ei, condamnată să se nască singură... și fără să știe ce să facă cu libertatea ei.

Jacky – Aveți dreptate... Viața e un teatru... Dumnezeu a murit... iar eu nu mă simt prea bine.

Un timp. Se privesc.

Kim – Credeți că asta ar putea fi ideea piesei?

Sam – Trei comedieni convocați la lectura unei piese care încă nu este scrisă...

Jacky – Da, de ce nu... Cred că aici avem începutul a ceva...

Kim – Deci, gata? Începe?

Alex – Eu aș zice mai degrabă că se termină, nu-i așa?

Sam – Să spunem că e sfârșitul începutului.

Kim – Sau începutul sfârșitului...

Jacky – Bun... Nu mai aveți nevoie de mine, atunci?

Alex – Puteți rămâne să luați notițe.

Jacky scoate un carnet și un creion din buzunar și se pregătește să scrie.

Kim – Am senzația că o să fie un triumf...

Sam – Sau un dezastru... nu contează. Important este să jucăm!

Kim – Șapte ani de pauză... Fără teatre, fără comedieni, fără autori...

Sam – Dar spectacolul continuă.

Jacky – Cât timp vor exista spectatori!

Întineric.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 121 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarrealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, ireverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentatie publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită